

Spontaan fietsen in Andalusië

Zo'n mogelijkheid moet je stevig aanpakken. Een collega zegt te gaan fietsen in Spanje, terwijl wij net kampeervakantie voor de laatste week van april afblazen. Nachtvorst en continue regen was mijn vooruitzicht. Dat gaan we niet doen met 3 kinderen in een tentje.

"Mag ik met je mee?", vroeg ik met mijn puppyogen. Een vraag om uiting te geven aan een mix van jaloezie en zijn uitzicht op zoiets prachtigs. "Tuurlijk, je moet alleen even een ticket regelen." Een appartement was al geregeld door hem en omdat hij alleen zou gaan, zou het nog gezellig zijn ook! Daarmee was de deur naar werkelijkheid op een kier gezet. Op naar de volgende hobbel, instemming vragen aan het gezin. Hoe dat ging laat ik buiten dit verhaal, hier draait het alleen om het resultaat.

De laatste hobbel was van technische aard. Tickets en transfer regelen en koffers pakken. Pedaaltjes, helm én zonnebrand. Dat laatste had ik in geen 9 maanden meer gebruikt, ik kon niet wachten om te gaan smeren. 4 dagen later zat ik in het vliegtuig naar Malaga. Een bus bracht ons naar Granada. Albert, vriend van mijn collega en onze gids, haalde ons op. Hij voorzag ons gelijk van een fiets en zette ons af bij het appartement.

Voor de Spanjaarden was het voorjaar net begonnen, het was nog koud. Ze dragen jassen, sjaals en het liefst nog

handschoenen. Ik laat met plezier de beenen armstukken thuis. We vertrekken met 18 graden en dat loopt al snel op richting 25. De eerste dag is een inkomertje, ik moeten even wennen aan de warmte en de lokale heuvels. Op-en-neer betekend klimmen van een paar honderd meter, gevolgd door adembenemende bochten. Zo vliegen we van het ene dorpje naar het volgende. Van stuwmeer naar olijfvelden. Van de ene bar met café solo, naar de andere met een Tostada. Hier kan ik wel aan wennen. Aan de warmte nog wat minder, de drinkbussen zijn snel leeg en ik moet lossen als het steiler dan 8% gaat. Dag 1 sluiten we af met 110 km, 1700 hoogtemeter en een biertje in de stad. Er is voetbal, Champions League, met een Spaanse ploeg in de halve finale, 0-0 blijft het.

Albert is gids in Andalusië, hij verhuurt fietsen en begeleid fietsers in de omgeving. Hij zit er nu 3 jaar en kent de omgeving inmiddels goed. De routes past hij (soms ter plaatse) aan, aan het niveau en behoefte van de deelnemers. Onze behoefte was de zon en De Pico Veleta. Het letterlijke hoogtepunt van de reis. Deze besneeuwde joekel besloten we de derde dag aan te vallen, eerst nog een trainingsritje om in stemming te komen. Op koningsdag vertrokken we richting Guadix, zo'n 60 kilometer verderop. Een stad waar groetwoningen en een grote kathedraal de trekpleister zijn. De reis

er naar toe was al een bestemming op zich. Ik kreeg medelijden met de toeristen daar, dat ze alles onderweg vanuit de bus moesten zien. Wij kregen voor een beetje rondtrappen, prachtige uitzichten, geuren van de lente, stille weggetjes, zovende afdalingen, een hoop lol en een goede conditie. We sluiten af met tapa's, wijn, voetbal en een appje van JeePee (van de VVV) die mij zag op de facebook van Wielrenvakanties.com. Of ik met die Albert daar was? Hij krijgt een selfie van ons vieren terug. JeePee zat hier vorig jaar en had fietsen geregeld bij Albert. Hij had ook de Pico gedaan, die ik morgen zou doen. Hij was gekomen tot de parkeerplaats, ik moet dus minimaal 10 meter verder komen. We kruipen er op tijd in.

De Pico Veleta is een berg van 3396 meter hoog. Het hoogteverschil vanuit Granada is bijna 2700 meter. Op de Pico ligt de hoogste verharde weg in Europa en wordt veel gebruikt als testweg voor autofabrikanten. De top is nog besneeuwd, we moesten maar zien hoe ver we konden komen.

We kregen de keuze tussen de makkelijke en de mooie klim. Als we er dan toch zijn, doe dan maar de mooie klim. Nou, dat hebben we geweten. Na de eerste koffie begonnen we aan de echte klim (El Duque) met een stuk van 7km aan 8,4% gemiddeld. Met recht een prachtige klim over een smal weggetje, misschien wel de mooiste

van de vakantie. Even stoppen voor wat cola, koeken en armwarmers. Ook laat ik het shirt even drogen, want ik zweet weer als een gieter. Even verderop namen we een kijkje in het professionele sporthotel van Solynieve (zon en sneeuw), ik herken het van een documentaire over Bauke Mollema. Vorige week zaten er nog renners van Lotto Soudal en nu komen we er 2 van Sky tegen. Water bijvullen, plasje doen, kramp wegduwen en snel weer verder. Het landschap is kaal geworden, het doet mij denken aan de Ventoux. We stijgen uit tot boven de skipistes, ik zie nog enkele skiërs afdalen op de slechte sneeuw. We naderen een slagboom en een parkeerplaats, dat zal 'm zijn. Ik denk even aan JeePee en besluit door te gaan tot de sneeuw mij tegenhoudt. Dat punt kwam 2,5 kilometer verder op zo'n 2700 meter hoogte. Tevreden met de klim, het resultaat en het prachtige uitzicht over zuid Spanje beginnen we aan de afdaling die een uur duurt. Tussendoor pakken we pizza en

salade met uitzicht op een bestickerde testauto van Mercedes. We sluiten af met bijna 3000 hoogtemeters totaal en een rondwandeling langs het Alhambra. De laatste twee dagen zoeven we door de olijfvelden, scheren langs bergen en knallen we de heuvels op. Van de ene vallei naar het andere dorp. Het valt mij op dat er zoveel verschillende landschappen zijn in de buurt van Granada. De laatste dag sluit Mark uit Londen aan. Hij is al eerder geweest en komt graag terug, ik geef hem gelijk! Om alle energie er nog even uit te gooien, sluiten we de laatste dag af met een killer klim op El Purche (6,2km 9,3%). Deze col is regelmatig onderdeel van etappes in de Vuelta en andere rondes. De eerste 2 km komt niet onder de 10%, om vervolgens regelmatig stukjes van 13% en meer tegen te komen. Mijn collega en ik komen doodop boven. Na 5 minuten grappen we al weer dat hij onderweg werd opgehouden door 2 lekke banden en dat ik de geitenhoeder hebben geïnterviewd

om onze matige tijd te verklaren. Ik finish op ruime tijd afstand van Laurens ten Dam volgens Strava, maar daar lig ik niet wakker van. We nemen afscheid van elkaar met (natuurlijk) tapas en drinken een penultima, een één-na-laatste opdat we terug mogen komen. Albert heeft ons fantastisch begeleid en krijgt een grote schouderklop. Dikke duim voor Wielrenvakanties.com

In het vliegtuig terug loop ik in mijn hoofd alle etappes nog even door, met op de achtergrond een Pico die boven het wolkendek uit steekt. Op kruishoogte van 10 kilometer beseft ik mij dat dít de totale hoogte is dat we geklommen hebben in 5 dagen. Ik kijk nog eens naar beneden naar de kleine dorpjes en voel me kuitentintelen van geluk.

Half juni mag ik weer de bergen in, dan met de VWV. Ik ben er klaar voor en heb er zin in.

Jomar van Manen